

Ojedinělý historický snímek z dvacátých let minulého století zachycuje masopustní průvod před hostincem „U města Jablonce“ na spodním okraji naší obce (dnes objekt č.e.614 manželů Rulcových – sídlo firmy MONTI ART DESIGN). Průvod tvoří členové tělovýchovného spolku, který měl tehdy v hostinci svou spolkovou místnost a využíval sál hostince jako tělocvičnu.

Na tuto hezkou tradici se podařilo po válce navázat místnímu divadelnímu spolku J.K.Tyla.

-jas-

Vítání občánků 1970

Nová Ves – včera a dnes...

Ač to na první pohled nevypadá, jsme na jednom místě, v rozmezí „pouhých“ 39 let. Terasa bývalého hotelu König byla častým místem pro pořizování skupinových snímků po celou éru objektu, jen aktéři snímků a fotografované události se měnily.

Snímek z vítání občánků z roku 1970 (asi) zachycuje hezkou rádku místních obyvatel, třeba se mezi nimi poznáte ☺.

Okolí obecního úřadu je stále přirozeným středem obce a jedním z center dění. Je dobré, že celý prostor setrval v majetku obce. Jednou se jistě podaří vystavět zde znova moderní reprezentativní stavbu, která poskytne prostory a zázemí, které obec vyhořením Königovi v roce 1983 - doufejme né na trvalo - ztratila.

-jas-

Historickou fotografií zapůjčil pan František Šimůnek, foto z Masopustu pořídil Jan Ekl.

Masopust 28.2.2009

Nová Ves – včera a dnes...

7.6.1936

Tentokrát vítejte na Teprberku. Návrší v centru obce, kde dnes nalezneme místní hřbitov, fotbalové hřiště a kostel Panny Marie, bylo původně jen pustou - na severní straně lesem porostlou vyvýšeninou. Nejstarší známý název kopce – Vogelherdberg – tedy kopec s čihadlem – je připomínkou na dávno zašlé čihařské řemeslo. Vždy jednou za několik let, když tudy táhnou kvíčaly z dalekého severu a jejich početná hejna odpočívají v mlžném odpoledni v korunách stromů, může se nám při troše fantazie vybavit obraz starých čihařů – lovčů ptactva i s jejich důmyslnými pastmi. Návrší protíná stará cesta – odbočka od kdysi důležité Pražské cesty, vedoucí tudy k novoveskému hořenímu mlýnu (dnešnímu penzionu Maják), alej, která ji lemují, zde vysadil začátkem minulého století novoveský okrašlovací spolek, v místě hřiště tentýž v červenci 1914 ve spolupráci s obcí dokončil park s prostranstvím pro lidové slavnosti, vystavěl tu i svou „Kafou a boudou“ – dnešní bufet TJ Vesko. Hřbitov byl zřízen v letech 1894-95 na návrší, zvaném tehdy Tepperberg podle majitele usedlosti č.p.44, který zároveň obci prodal pro stavbu potřebné pozemky. Kdysi všeobecně užívaný název přetrval a dnes znova ožil v souvislosti s právě realizovaným rozsáhlým projektem Teprberk. A jaké událost že to zvěčnila fotografové? První snímek zachycuje kostelní slavnost 7.6.1936, v rámci nichž byly na věž kostela vyzdvíženy nové zvony. Ten druhý fotbalové utkání mezi TJ Vesko Nová Ves a oddílem Maršovic. Hřiště, dokončené v roce 1957, tu hostilo za dlouhá desetiletí nespočet utkání. Tentokrát se z vítězství 8:0 radovali Maršováci.

-jas-

foto -rak-

Nová Ves – včera a dnes...

Na hřebenové cestě, směřující od Kynastu ke Třem lipám, stojí od roku 1829 u křížovatky šesti starých cest Feixův kříž. Místu se podle něj dodnes říká „U Křížku“. Budeme-li od něj stoupat po hřebeni ke Kynastu, zkrátka nás cesta doveze na okraj lesa, skrývajícího četné malebné skalní skupiny. Kopec dnes nemá vůz nazev, avšak dříve nesl pojmenování Wagnerův kopec. Původ názvu je prostý, některé z pozemků kdysi patřily rovněž rodině Wagnerů, jejichž domky byly povětšinou rozesety na přilehlých stranách severovýchodním směrem. Když bychom putovali od „Křížku“ do Lučan k „Fatre“, nad železničním tunelem budeme mít torzo pískovcových božích muk z roku 1846, památky na tuto rodinu. Nová Ves tehdy zasahovala až ke Krkonošské silnici v Lučanech a bylo tomu tak až do odtržení „lučanské části“, provedeného roku 1899.

Na starším snímku, pořízeném ze skaliska na kraji lesa, jsou zachyceny při vozové cestě k Lučanicím dva novoveské domky. První z nich, č.p.96, tu stál již při očislování domů v roce 1771. Byla to chalupnická usedlost, kde se za dlouhá staletí vytrádili kupříkladu rodiny Franze Linkeho, Kajetana Linkeho - brusíče skla a pasífe, řeorce Antonia Feixe a nakonec Hermanna Pfeiffera. Dům vyhořel do základů 30.5.1949.

Druhý s domků - č.123 - je jenom o málo mladší, vystavěn byl kolem roku 1800. Bydlela tu mimo jiných rodina tkalce Josefa Wandera, tkadlec August Bernt, pasíř Josef Slánský, domkář Vincenc Wagner, malíř skla Celestín Wagner a Reinhold Knobloch. Tento domek tu stojí ve stínu lesa dodnes, má č.e.518 a po válce sloužil a slouží dlouhá léta k rekreaci rodinám Maulových, Gleichových, Hanušových, dnes Kyznerových a Hlatkých. Na dolním snímku, pořízeném o několik metrů niže z okraje lesa, stojí v popředu dům č.420. Byl vystavěn v roce 1932 Josefem a Martou Thunovými na místě okouzlujících rozhledů. Po válce se zde usadila rodina Šrejmových, dnes dům vlastní pan Ivan Šrejma s rodinou. Dříve obhospodařované pozemky v okolí leží dnes bohužel ladem a náletové dřeviny změnily za desetiletí místo k nepoznání. Zajímavostí je i trasování cesty v popředu snímku, které doznaло během minulého režimu, který si s majetkovými vztahy nelámal příliš hlavu, značně rozdílnou podobu a i toto „dědictví“ bude do budoucna obec muset řešit.

-jas-

7.12.2009

